

Oğlan ve Küçük Kuğu

Aysel Banu YAVUZAL

Oğlan ve Küçük Kuğu

Aysel Banu YAVUZAL

Parlak bir cumartesi sabahı, Leo adında bir oğlan parka seke seke girdi. Parlak sarı yağmurluğunu ve kırmızı spor ayakkabılarını giymişti. Bir elinde küçük yeşil bir defter, diğerinde bir kalem tutuyordu. Leo parktaki her şeyi, uzun ağaçlardan telaşlı ördeklere kadar izlemeyi severdi. Bugün gölün kenarında özel bir şey görmek istiyordu.

Leo yavaşça parkın kenarındaki göle yürüdü. Su dev bir ayna gibi parlıyordu. Sonra onları gördü: iki güzel kuğu gölün üzerinde süzülüyordu. Biri büyük ve beyazdı. Diğer küçük; yumuşak beyaz tüyleri, siyah bir gagası ve bacağına ince gümüş bir halka vardı. Leo durdu ve bakakaldı.

Küçük kuğu sessizce hareket ediyordu, uzun boynu soru işareti gibi kıvrılmıştı. Leo yaklaşmak istedi. Bir adım attı, sonra iki. Küçük kuğu başını çevirdi ve kürek çekerek uzaklaştı. Leo kaşlarını çattı. 'Neden yüzüp gitti?' diye fısıldadı. Bir banka oturdu ve kuğuyu çizmek için yeşil defterini açtı.

Tam o sırada, yeşil üniformalı ceket ve geniş kenarlı şapkasıyla yaşlı bir adam geldi. Ahşap bir bastona yaslanıyordu. 'Merhaba, delikanlı,' dedi sıcak bir gülümsemeyle. 'Ben park bekçisiyim. Seni kuğuları izlerken gördüm.' Leo başını salladı. 'Çok güzeller, ama küçük olan benden uzaklaştı.'

Park bekçisi Leo'nun yanına oturdu. 'Kuğuların sessiz bir alana ihtiyacı var,' dedi nazıkçe. 'İnsanlar iyi bir mesafe bıraktığında kendilerini güvende hissederler. Çok yaklaşırsak, onlara zarar verebileceğimizi düşünürler.' Leo suyun uzaklarında yüzen küçük kuğuya baktı. 'Yani onu korkuttum mu?' diye sordu. 'İsteyerek değil,' dedi bekçi. 'Ama artık biliyorsun.'

'Başka ne bilmeliyim?' diye sordu Leo, kalem hazır. Park bekçisi gölü işaret etti. 'Kuğuların temiz suya ve dinlenmek için güvenli yerlere ihtiyacı var. Onları asla kovalamamalı ve beslememeliyiz. Ekmek onları hasta edebilir. Ve sağlıklı kalmaları için parkı temiz tutmalıyız.' Leo hepsini yeşil defterine yazdı.

Leo bir an düşündü. 'Ziyaretçiler için bir rehber yapabilirim!' dedi. 'Herkesin kuğuları nasıl nazıkçe izleyeceğini anlatan bir rehber.' Park bekçisinin gözleri parladı. 'Bu harika bir fikir,' dedi. 'Bir çocuktan gelen rehber, diğer çocukların anlamasına yardımcı olabilir.' Leo aralıklı dişlerini gösteren gülümsemesiyle gülümsedi ve yazmaya başladı.

Leo bütün öğleden sonra çalıştı. Gümüş bacak halkasıyla küçük kuğunun resmini çizti. Büyük ve net harflerle yazdı: 'Uzaktan izle. Parkı temiz tut. Kuğuları asla kovalama ya da besleme.' Mutlu bir güneş ve mavi bir göl çizdi. Bitirdiğinde, parlak ve neşeli bir rehberi olmuştu. Onu gölün yakınındaki bir direğe astı.

Ertesi gün, pembe kapüşonlu ve kot tulumlu bir kız göle geldi. Kıvırcık siyah saçları iki topuz halinde zıplıyordu. Leo'nun rehberini gördü ve dikkatlice okudu. 'Bu harika!' dedi. 'Ekmeğin kuğulara zararlı olduğunu bilmiyordum.' Rehberin bir kopyasını katlayıp cebine koydu.

Kız gölün kenarına yürüdü ama çok geride durdu. Küçük kuğunun huzur içinde süzülüşünü izledi. 'Bak!' diye seslendi Leo'ya. 'Yüzüp uzaklaşmıyor!' Leo sırttı. 'Çünkü ona alan veriyorsun,' dedi. Kız başını salladı. 'Bu rehberi arkadaşlarıma anlatacağım. Onlar da okumalı.'

Kısa süre sonra göle daha çok çocuk geldi. Leo'nun rehberini okudular ve ona uydular. Kuğuları güvenli bir mesafeden izlediler. Çöpleri toplayıp çöp kutusuna attılar. Kuğuları asla kovalamadılar ve beslemediler. Küçük kuğu eskisinden daha yakına yüzdü, sakın ve zarif. Park bekçisi gülümsedi ve Leo'ya başparmağıyla onay işareti yaptı.

Leo gurur duydu. Küçük rehberi herkesin gölü nazıkçe paylaşmasına yardımcı oluyordu. Pembe kapüşonlu kız üç arkadaşıyla geri geldi. 'Rehberini okuduk,' dediler. 'Daha fazla kopya yapmaya yardım edebilir miyiz?' Leo'nun içi sevinçle doldu. 'Evet!' dedi. 'Ne kadar çok kişi bilirse, kuğular o kadar güvende olur.'

Park bekçisi kâğıt ve pastel boyalar getirdi. Çocuklar kuğu resimleri çizdi ve kuralları parlak renklerle yazdı. Yeni rehberleri gölün çevresindeki ağaçlara ve direklere astılar. Küçük kuğu sudan izledi, siyah gagası parlıyordu. Bu çocukların güvenli mesafeyi koruyan dostlar olduğunu biliyor gibiydi.

Bir öğleden sonra, küçük kuğu kıyıya yaklaştı ve Leo'ya baktı. Yüzüp uzaklaşmadı. Leo hiç kıpırdamadan oturdu ve izledi. Kuğu başını yana eğdi, sanki teşekkür eder gibiydi. Leo fısıldadı: 'Rica ederim, küçük kuğu.' Park bekçisi bunu gördü ve dedi: 'Herkesi iyi eğittin, Leo. Kuğular burada mutlu.'

Leo yeşil defterini kapattı ve gülümsedi. Yaban hayatının güvenli mesafeleri hak ettiğini öğrenmişti. Artık diğer çocuklar onun rehberine uyuyordu ve herkes kuğuları güvenle izliyordu. Göl, hem insanlar hem de kuğular için huzurlu bir yerdi. Ve Leo, defterli küçük bir oğlanın bile büyük bir fark yaratabileceğini biliyordu.

Güneş gölün üzerinde batarken suyu pembe ve altın rengine boyadı. Leo küçük kuğuya el sallayarak veda etti. 'Yarın görüşürüz,' diye seslendi. Kuğu kanadını—gri uçlu olanı—sanki karşılık verir gibi kaldırdı. Leo rehberini kolunun altına sıkıştırıp eve yürüdü, gururlu ve mutlu hissediyordu. Kuğu arkadaşını yeniden görmek için sabırsızlanıyordu.